

дънеръ на единъ старъ джбъ и се загледа къмъ земята. Бъла пжтека се виеше подъ тихитъ дървета. По пжтеката пълзѣше една мравка и търкаляше едно зрънце, голѣмо колкото око на славейче. Но ето че зрънцето падна въ една трапчинка и мравката напраздно се трепѣше да го измъкне навънъ. По едно време тя остави зрънцето и тръгна бърже къмъ съседния мравунекъ. Мина се малко ни много, трудолюбивата гадинка отново се появи и запълзѣ къмъ трапчинката. Подире ѝ бързаше друга мравка — нейната сестрица. Дветѣ слѣзоха доле, подхванаха зрънцето и го изтикаха заедружно къмъ мравунека. Горанъ дълго гледа дветѣ мждри мравучки, а душата му се проясни и очитѣ му се избистриха.

Да видиме сега какво стори малкият братъ Петко. Като видѣ, че братъ му заминава съ коня, той грабна соколитѣ и се спушна къмъ ливадето. Ливадето шумѣше. Пеперуди като метличини трепкаха на високата трева. Небето бѣше синьо и дълбоко. Високо надъ ливадитѣ летѣше единъ бѣлъ орелъ. Той описваше голѣми обржчи и дебнѣше за нѣкое отлжчено отъ стадото крѣхко агънце — да го грабне и отнесе на гладнитѣ орелта. Щомъ съзрѣ орела, Петко пушна първия соколъ.

Юнашката птица се втурна като стрела нагоре и настигна орела. Почна се страхотенъ бой между двата хищника. Перошина взе да капе надъ зеленитѣ ливади. По едно време соколътъ писна за помощъ. Като видѣ дѣдовиятъ